

get er der — Ministeren har jo for øvrigt ogsaa gjort opmærksom paa det — indført enkelte Ændringer i det, Ændringer, som jeg ikke har noget at indvende imod. Fra Regeringens Side foreligger der kun Forslag om Forandring paa et enkelt Punkt, nemlig om Rentens Forhøjelse fra $3\frac{1}{2}$ til 4 pCt. Ved den første Lov om Fiskerilaan, som blev gennemført i 1904, blev Renten af disse Udlaan sat til 3 pCt., ved Loven af 1909 blev den forhøjet til $3\frac{1}{2}$ pCt., og nu foreslaar altsaa den højtærede Minister, at vi skal gaa op til 4 pCt. Jeg beklager, at Forholdene har udviklet sig saaledes, at det er blevet nødvendigt at gaa til denne Renteforhøjelse, men jeg ser meget vel, at der kan anføres vægtige Grunde derfor, og bl. a. da ogsaa den, at Staten selv maa betale over 4 pCt. i Rente af sine Laan, og det kan derfor ikke falde mig ind at tale imod denne Forhøjelse eller at stemme imod den. Men jeg kan jo ikke nægte, at det har forbavset mig noget, at det er den højtærede Landbrugsminister, der har kunnet fremsætte Forslag om denne Renteforhøjelse. Jeg erindrør jo nemlig særdeles godt, fra den Gang Forslaget til Lov om Fiskerilaan var til Behandling i Folketinget i 1909, og den daværende Landbrugsminister foreslog Renten forhøjet fra 3 til $3\frac{1}{2}$ pCt., at den nuværende højtærede Minister da under Forhandlingerne i Folketinget udtalte sig ret kraftigt imod dette. Jeg erindrør ogsaa, at den højtærede Minister som Medlem af det Udvalg, der behandlede Sagen i Folketinget i 1909, stillede Forslag om at blive staaende ved de 3 pCt., altsaa at gaa imod den daværende Regerings Forslag om at gaa op til $3\frac{1}{2}$ pCt., idet han fandt, at det vilde være en Uret mod Fiskerne, til Skade for dem at gaa til denne Renteforhøjelse. Men nu kommer altsaa den højtærede Minister selv med Lovforslaget af 1909, og den eneste Ændring, Regeringen foreslaar, er, at man skal gaa op fra $3\frac{1}{2}$ til 4 pCt. Det forbavser mig noget, at det skulde blive den højtærede Landbrugsminister, der kom med dette Forslag, og jeg kan jo ikke nægte, at det vilde interessere mig at høre, hvilke Grunde han har haft til saa fuldstændig at forandre sit Syn paa dette Spørgsmaal, saa fuldstændig at forandre sit Standpunkt dertil. Jeg haaber ikke, den højtærede Minister har noget imod senere at angive disse Grunde.

Ja, hermed skal jeg slutte. Jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling, men jeg vil dog anse det

for rigtigst, at det bliver overvejet lidt nærmere i et Udvalg, og derom skal jeg ved Forhandlingens Slutning stille Forslag.

Nordby: Vi har nu hørt Venstres Ordfører i denne Sag. Jeg har den Ære at være det konservative Partis Ordfører, og jeg maa begynde med at sige, at Stillingen, saa vidt jeg skønner, er ret ejendommeligt, thi jeg kan ikke undlade at bemærke, at jeg i saa godt som alt, hvad den ærede sidste Taler har udtalt, er enig med ham, saa hvad Grundsynet angaar, er der i Virkeligheden sagt det, som jeg fra et konservativt Standpunkt ellers havde at sige. Jeg vil haabe, at det maa have nogen Betydning for Fremtiden, at det ærede Medlem, der jo tidligere har talt i denne Sag fra en anden Plads, her har kunnet tale ikke alene som Venstres Ordfører, men fra et konservativt Synspunkt.

Den historiske Udvikling af Sagen skal jeg ikke opholde mig ved, thi den er skildret saa grundigt af den ærede sidste Taler — og jeg kan, som alt bemærket, slutte mig til, hvad han har sagt —, at jeg ikke finder Anledning til at trætte det høje Ting med en Gentagelse. Jeg skal kun gøre opmærksom paa — hvad den ærede sidste Taler ikke gjorde — det ejendommelige Forhold, at det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) netop er den Mand, der første Gang har fremsat Forslag til Lov om det Emne, vi her forhandler om. Det var i Samlingen 1903—04, den 27. November, Landbrugsminister Ole Hansen fremsatte Lovforslaget for første Gang. Som der er blevet gjort opmærksom paa, blev Resultatet Loven af 22. April 1904. Den er fortsat ved Loven af 30. April 1909, af hvilken det foreliggende Lovforslag i alt væsentligt er en Kopi, idet der, som bemærket, kun er indført nogle ganske faa Ændringer, af hvilken den væsentligste efter mit Skøn er, at Loven nu kun skal gælde i 3 Aar, medens de to tidligere Perioder var paa 5 Aar hver.

Jeg maa maaske her indskyde, at det ærede 3die Medlem for 3die Kreds, der, som sagt, oprindeligt har fremsat Lovforslaget, ved en Lejlighed — jeg tror, det var ved første Behandling i det andet høje Ting — har udtalt, at Ideen til Laaneforeningerne ikke var hans, men i og for sig skyldtes et afdød, højttaget Medlem af det andet høje Ting, Etatsraad Niels Andersen, den daværende Repræsentant for Thisted-Kredsen. Jeg undlader ikke at minde derom, thi det er til Ære